

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1346/2021
20.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стеван Миљачки, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Чизмар Ласло, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2701/20 од 30.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2701/20 од 30.11.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2701/20 од 30.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 823/2019 од 19.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да исплати тужиоцу износ од 936.000,00 динара, као динарске противвредности примљених 8.000 евра, са законском затезном каматом од 31.07.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 56.080,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2701/20 од 30.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20).

Према члану 404. ставу 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а према ставу 2. о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући према цитираној законској одредби Врховни касациони суд није прихватио одлучивање о посебној ревизији, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, ни правна питања у интересу равноправности грађана, нити има потребе за уједначавањем судске праксе и за новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом одбијен је као неоснован захтев тужиоца да му тужена на име стицања без основа исплати износ од 936.000,00 динара као динарску противвредност износа од 8.000 евра, који је тужилац као купац исплатио туженој на име капаре-одустанице у моменту закључења предуговора о купопродаји непокретности. О предметном тужбеном захтеву нижестепени судови су одлучили адекватном применом одредбе члана 83. Закона о облигационим односима којом је прописано да уколико је уз капару уговорено право на одустанак од уговора, онда се капара сматра као одустаница и свака страна може одустати од уговора. У конкретном случају, од уговора је одустао тужилац тј. страна која је капару дала, тако да нема право на враћање капаре.

Имајући у виду да одлука у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да у нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.07.2019. године. Побижана вредност предмета спора је 936.000,00 динара. Првостепена пресуда којом је одлучено о тужбеном захтеву донета је 19.08.2020. године, а другостепена пресуда донета је 30.11.2020. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**